

господь милостивъ го знае,
Съ немарѣніе-то ти
мой-то сръдце ще с' отчае.
Обѣщанія-та си
много скоро ты забрави
Да ся забрав' отъ свѣта
и азъ, скоро щещь направи.
То нанстинж было :
че на скоро ся забравягъ,
Колко милны и да сж,
очи, что далечь с' оставягъ.
День-нощъ плажъ съ гласъ
азе вмѣсто да си пѣж,
Както всичкы-ты момы,
и забравихъ да ся смѣж,
На горящи слъзы вячь
на! стопи ми ся сръдце-то.
И отсѣче ми с' отъ скръбъ,
и отъ жалость ѣстіе-то.
Скръбъ-та, либе, ми надви,
вячь увяхнж ми душа-та,
Щж си капнж единъ день,
като на цвѣта листа-та.
Пожали еднж душж
гдѣ ти ся принося въ жрътвж,
Ак' останишь и сега
щещь мя найдещь послѣ мрътвж.